

Ve věci samé třeba míti na zřeteli, že žaloba směřuje k náhradě škody, způsobené prý žalobci nesprávným potvrzením někdejšího jeho zaměstnavatele o způsobu ukončení pracovního poměru za účelem dosažení podpory v nezaměstnanosti. I když nelze popřít, že jest tu jakási souvislost s bývalým služebním poměrem mezi žalobcem a žalovanou společností, přece nelze tvrditi, že žalobní nárok vyvěrá přímo z onoho poměru. Nahodilá okolnost, že k dosažení podpory v nezaměstnanosti třeba potvrzení bývalého zaměstnavatele o způsobu zrušení služebního poměru, nemůže míti v zápětí oživení přímých vztahů založených svého času poměrem zaměstnaneckým, které má v otázce příslušnosti soudu živnostenského na zřeteli § 4 a)—g) zákona ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák. Jest tedy pro tuto rozepři příslušným řádný soud, dovolací rekurs jest odůvodněn a bylo rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 8768.

Dvorský dekret ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. týká se jen pohledávek, příslušejících dlužníku za erárem jako poddlužníkem, nikoliv pohledávek proti eráru jako dlužníku. Do usnesení, jímž povolena exekuce na dlužníkovu pohledávku za erárem, ač byla podle dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. nepřípustna, jest dlužník oprávněn k rekursu.

(Rozh. ze dne 8. března 1929, R I 97/29.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky dlužníka za ministerstvem národní obrany. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Podle dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. zachovaného výslovně v platnosti čl. IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř., jest nepřípustným zákaz a soudní zabavení co do pohledávek, které nejsou ještě likvidními a u veřejných pokladen nebyly dosud ještě poukázány k výplatě. Tento předpis nerozeznává, zda se vede exekuce proti eráru jako dlužníku, či zda se zabavuje pohledávka soukromé osoby za erárem jako poddlužníkem. Podle § 54 třetí odstavec ex. ř. má vymáhající strana v žádosti uvést veškeré údaje, které podle povahy případu jsou důležité pro opatření, jež má vydati povolující neb exekuční soud v zájmu vedení exekuce. Ježto vymáhající strana ani netvrdila, že zabavená pohledávka jest likvidní a že byla poukázána k výplatě, měl první soud již z tohoto důvodu, nehledíc ani k tomu, že v exekuční žádosti nebyl uveden právní důvod pohledávky, která měla býti zabavena, návrh exekuční zamítnouti (čís. 7277 sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs vymáhající strany jest opřen o jediný důvod, totiž, že prý rekursní soud neprávem přiznal povinné straně oprávnění k re-

kursu, ač prý oprávnění v tomto případě přísluší výlučně státu jako poddlužníku. Nutno se tedy obíratí jen tímto rekursním důvodem, při čemž jest vhodné jen opravití názor rekursního soudu, že prý dekret dvorské kanceláře ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. nerozeznává, zda se vede exekuce proti eráru jako dlužníku, či jako poddlužníku, neboť vpravdě tento předpis se týká jen zabavení pohledávek, které přísluší povinnému za erárem jako poddlužníkem, což bylo nejvyšším soudem již opětovně vyloženo (srv. na př. rozh. čís. 7277 a 5180 sb. n. s.). Názor stěžovatelky ve příčině nedostatku oprávnění povinné strany k rekursu do usnesení povolujícího exekuci nemůže obstátí. Dlužník jest již podle § 65 ex. ř. vždy oprávněn k rekursu do usnesení povolujícího exekuci na jeho majetek, neboť povolení exekuce dotýká se citelně jeho zájmů a zákon neprohlašuje povolující usnesení za neodporovatelné, ani neodpírá samostatný opravný prostředek proti němu. Neprávem se stěžovatelka odvolává na rozhodnutí čís. 4467 sb. n. s., neboť tam šlo o případ podstatně jiný, totiž o návrh státu jako poddlužníka na zrušení exekuce podle § 39 odstavec první čís. 2 a odstavec druhý věta druhá ex. ř. Stěžovatelka směsuje tu návrh eráru jako poddlužníka na zrušení již povolené exekuce a rekurs dlužníkův do usnesení exekuci teprve povolujícího.

Čís. 8769.

Při postoupení žaloby nepřislušným soudem na soud příslušný (§ 261, šestý odstavec, c. ř. s.) jest co do zachování promlčecí lhůty hleděti k žalobě tak, jakoby byla bývala podána hned z původu u soudu příslušného.

(Rozh. ze dne 8. března 1929, R I 109/29.)

Procesní soud první stolice (okresní soud v Poděbradech) zamítl žalobu o zaplacení pohledávky za zboží. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. Důvody: Žalobkyně domáhá se na žalovaném zaplacení pohledávky 1.066 Kč 97 h za zboží, které prý mu v roce 1911 ze své obchodní (živnostenské) provozovny dodala. Jde tedy o pohledávku, která se promlčuje ve třech letech podle zákona ze dne 26. března 1925, čís. 47 sb. z. a n. dnem 1. dubna 1928, ježto dospěla do 1. dubna 1925. Z procesních spisů jest patrné, že žalující firma podala žalobu dne 9. března 1928 u okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu, který ji podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. postoupil okresnímu soudu v Chrudimi, kamž došla 27. března 1928. K návrhu žalobkyně postoupil tento soud žalobu okresnímu soudu v Pelhřimově, který ji z moci úřední postoupil hned okresnímu soudu v Počátkách, ježto obec B., kterou žalující firma v podání označila za bydliště žalovaného, jest v obvodu posléze jmenovaného soudu. Okresní soud v Po-